

Powstanie Wielkopolskie

<https://pw.ipn.gov.pl/pwi/form/r4520840745108,OBREBOWICZ-Tadeusz.html>
2023-09-25, 07:21

OBREBOWICZ Tadeusz

Osoba

OBREBOWICZ Tadeusz

Urodzony

1885

Zmarł

1940

Opis

major rezerwy 17 pułku ułanów wielkopolskich. Ur. się 4 października 1885 roku w Stęszewie w rodzinie właściciela majątku Skórzewo Józefa i Stanisławy Odrowąż - Waligórskiej. Ukończył Królewskie Gimnazjum Wiktorii Augusty w Poznaniu (przy dzisiejszej ul. Bukowskiej, obecnie mieści się tam I Liceum Ogólnokształcące im. Karola Marcinkowskiego), gdzie uzyskał maturę. Przez 3 semestry studiował na politechnice w Niemczech. Później praktykował w majątku ojca w Skórzewie i jako urzędnik gospodarczy w Libnikach (Prusy Wschodnie), w gospodarstwie rolnym rodziny Waligórskich. Następnie do 1931 roku był administratorem w Skórzewie gm. Dopiewo. W 1907 roku został powołany do służby wojskowej w armii pruskiej; w roku 1909 został mianowany kapralem; w 1910 wachmistrzem. Na stopień podporucznika awansował w 1914 roku i w szeregach 3 Pruskiej Dywizji Rezerwowej został wysłany na front wschodni; od 1917 roku do końca I wojny światowej walczył na froncie zachodnim w Belgii i Francji. W początkach grudnia 1918 roku wrócił z frontu do rodzinnego Skórzewa. Po wybuchu Powstania Wielkopolskiego, razem z bratem Mieczysławem zebrał w Skórzewie zdolnych do noszenia

broni ochotników, załadował na furmanki i przetransportował na miejsce zbiórki oddziału powstańczego podporucznika Andrzeja Kopy w Dopiewie. W miejscu koncentracji odpowiedzialny był za zakwaterowanie powstańców. Brał udział w zdobyciu lotniska w Ławicy w nocy z 5 na 6 stycznia 1919 roku; później walczył pod Zbąszyniem. W połowie stycznia 1919 roku, z własnym koniem wierzchowym został odesłany do Gniezna, gdzie został dowódcą 2 szwadronu, nowo tworzonego 3 pułku ułanów (późniejszy 17 Pułk Ułanów Wielkopolskich im. Króla Bolesława Chrobrego). Wraz ze swoim pułkiem walczył na północnym odcinku Frontu Wielkopolskiego. 1 czerwca 1919 roku otrzymał awans na stopień majora kawalerii, został dowódcą dywizjonu i przez cały czas brał udział w walkach swojego oddziału. Po śmierci ojca, na własną prośbę odszedł z wojska i zajął się administrowaniem majątnością rodziców w Skórzewie. W 1934 roku zamieszkał w Warszawie i pracował jako urzędnik u Dyrekcji Okręgowej Poczty i Telegrafów. We wrześniu 1939 roku jako oficer rezerwy 17 Pułku Ułanów został powołany do wojska i skierowany do Ośrodka Zapasowego Wielkopolskiej Brygady Kawalerii w Kraśniku. W nieznanych okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej. Był więziony w obozie jenieckim w Starobielsku. Zamordowany na przełomie kwietnia i maja 1940. Brak informacji na temat rodziny. Odznaczony był Srebrnym Krzyżem Zasługi i medalem „Za wojnę 1918 - 1921”.

Bibliografia

M. Tomkowiak, Obrębowicz Tadeusz (1885-1940), (w:) Powstańcy Wielkopolscy. Biogramy uczestników Powstania Wielkopolskiego 1918-1919, red. B. Polak, T. I, Poznań 2005, s. 138-139.

Autor wpisu

Malwina Tomkowiak